

A középiskolai matematika oktatás jeles személyisége, a Középiskolai Matematikai Lapok volt felelős szerkesztője 1892. április 22-én született Versecen, Torontál megyében. Az ottani főreálban kitüntetéssel érettségizett. 1909–13 között a budapesti Tudományegyetem matematika–ábrázoló geometria szakán folytatta tanulmányait. 1913-ban mindkét szaktárgyból kitüntetéssel szakvizsgázott. 1914-ben szerezte meg tanári oklevelét.

Az I. világháború 50 hónapos katonai szolgálata után Budapesten tanított: 1919-51 között a Kemény Zsigmond, illetve névváltozás, összevonás következtében a Rudas László, majd Kölcsey Ferenc Gimnázium tanára volt.

Kiváló tanári munkájának elismeréseként 1951-ben Beke Manó díjat kapott. 1951-től a KöMaL szerkesztő bizottságának tagja, 1952-től haláláig felelős szerkesztője.

1957. október 9-én hunyt el 65 évesen. Két infarktus után is dolgozott, a harmadik az íróasztala mellett, munka közben érte. A KöMaL nekrológiájában (1957. 5. sz. 129–130. old.) Kárteszi Ferenc egyetemi tanár, volt tanítványa írta róla, hogy szakismeret, didaktikai érzék, türelemmel párosult rendszeresség és legendás munkabírás jellemezte.

E folyóirat jellege folytán elsősorban tanári és szerkesztői működését emelte ki, nem szabad azonban említetlenül hagyni, hogy sakkfeladvány-szerzőként világhírű volt, sakk-íróként nemzetközileg elismert szaktekintély volt. Ő volt a Sakkszerzemények Nemzetközi Bizottsága első elnöke 1955-ben, és az is maradt haláláig. A sakkfeladványok fejtése terén is a legnagyobbak közé tartozott; ezt egyéni versenyeken is, csapatvilágbajnokságokon is a győztes, illetve magasan helyezett magyar csapatok tagjaként sokszor igazolta.

Az I. világháborúban rádiós tisztként feladata volt, hogy a szemben álló fél titkos, kódolt üzeneteit megfejtse. A matematikai feladatok megoldásán edzett elméje itt is kiemelkedő sikereket ért el.

Személyes ismerősei, tanítványai mind kevesebben élnek, ezért is indokolt emléket felidézni a mai nemzedékek előtt.